

KAMP MOT EEC OG DYRTID

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID. NR. 3-1971. KR. 0,50.

Enheten i motstandskampen mot EEC blei kraftig markert under Folkebevegelsens anti-EEC-uke i begynnelsen av juni. Bildet viser et lite utsnitt fra det seierrike folketøget i Oslo på 7. juni.

INNHold:

Forbered politiske streiker og demonstrasjoner
Side 2.

Stopp alle overgrep mot fagbevegelsen
Side 3.

Slå tilbake alle nye dyrtidsframstøt
Baksida.

Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen
Side 2.

Sosialdemokrater om »Europatanken»
Side 3.

Krev folkeavstemning på folkets premisser!

Forhandlingene i Brussel vil være avsluttet i oktober. EEC-kommisjonen har uttalt at den ønsker Norge som medlem alt ett år etter. Kampen mot EEC-medlemskapet går i det kommende halvåret inn i en helt avgjørende fase.

Mange EEC-motstandere har hittil festet stor lit til at folkeavstemningen som er varslet skal kunne uttrykke folkets mening og binde regjeringa til denne. En rekke uttalelser viser imidlertid at det er grunn til å ha færrest mulig illusjoner om EEC-aktivistenes respekt for en demokratisk framgangsmåte. Ennå har verken Storting eller regjering gitt noen garanti for at avstemningen vil skje på et grunnlag og komme på et tidspunkt som gir folket en reell mulighet til å bestemme.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid vil på denne bakgrunn oppfordre alle EEC-motstandere til å arbeide for følgende tre minimumskrav til regjeringa:

– Forslaget om en »forlovelsespakt» med EEC fra høsten av må øyeblikkelig avvises.

Kommisjonen i Brussel lanserte på forsommeren tanken om en »forlovelsestid» i EEC for de fire søkerlandene Norge, Danmark, Eire og Storbritannia. Straks etter at forhandlingene er avsluttet bør det etter kommisjonens mening opprettes et system med kontaktkomiteer der

alle nåværende medlemsland og søkerland er representert. Hensikten er å komme raskest mulig igang med overgangsperioden og lette innlemmelsen. Morgenbladets oppslag om saka er karakteristisk:

»Kommisjonen tilbyr 'forlovelsespakt'. Blir vi 'nesten medlem' i EEC allerede i høst?». Dette forsøket på kupp-innmelding må slås tilbake!

Vi ønsker ikke fritt spillerom for nye EEC-tiltak. Forlovelsespakten må øyeblikkelig avvises!

– Folkeavstemningen må finne sted innen utgangen av februar 1972. Regjeringa Bratteli har varslet at den går inn for en »rådgivende» avstemning om EEC-spørsmålet på forsommeren 1972. Dette er hele 8–9 måneder etter at forhandlingene i Brussel er avsluttet. En slik utsettelse kan bare ha en hensikt: Fordi tilhengerne av medlemskap har så svak tilslutning ute i folket, ønsker de å vinne tid til nye taktiske manipulasjoner, »informasjons»-kampanjer ol. En slik forhalingstaktikk kan motstandsbevegelsen ikke akseptere. Folkeavstemningen bør arrangeres i god tid før

Stortinget skal behandle saka. Derfor bør februar 1972 – fire måneder etter at forhandlingene er avsluttet – være den aller siste frist.

– Grunnlaget for folkeavstemningen må være et enkelt og utvetydig ja eller nei til fullt medlemskap i EEC. Vi avviser bestemt alle forslag om å stemme for eller imot forhandlingsresultatet. Roma-traktatens monopolkapitalistiske grunnprinsipper om fritt arbeidsmarked, fri kapitalbevegelse og etableringsrett har det aldri vært forhandlet om. Ingen sukkerbiter i forhandlingspakken vil kunne hindre den internasjonale tvangsdirigeringa av arbeidskrafta og stoppe utenlandske storkonserners ekspansjon i Norge.

Vi avviser også ideen om at folkeavstemningen skal gjøres om til en tippkupong for ulike »alternativer». Med et slikt opplegg vil regjeringa kunne fortolke avstemningsresultatet etter forgodtbefinnende.

Hovedspørsmålet i dag dreier seg ikke om ingen eller »en eller annen form for tilknytning». Det dreier seg ene og alene om et ja eller nei til den politikk regjeringa og Brussel har lagt opp til: fullt norsk medlemskap i EEC!

Bekjemp forsøkene på kuppinnmelding i EEC!

Nei til trenering av folkeavstemningen! Avstemningsgrunnlaget må bli: Ja eller nei til fullt medlemskap!

Forbered politiske streiker og den

Vær på vakt mot manipuleringer med fo

Bratteli har lovet folkeavstemning om EEC. Men dette løftet vet vi må være halvhjertet fra en innbitt EEC-tilhenger. Derfor må vi være forberedt på at EEC-aktivistene – monopolkapitalistene og deres håndlangere i regjeringa – vil gjøre ei slik avstemning mest mulig «ufarlig» for deres fasttømrete standpunkt.

FELLESMARKED Dagbladet

Krav om alternativer:

Flere valgmuligheter ved folkeavstemningen

Krav til EEC-folkeavstemning: Morgenbladet

Høy deltagelse og klar margin

EEC-tilhengerne er livredde for et folkeflertall mot EEC. Alt nå har de lansert en rekke muligheter til å smette unna et avstemningsresultat som går dem imot. Halmstrået de har grepet fatt i er at det er de sjøl – stortings- og regjeringsspampene – som skal tolke avstemningsresultatene. Morgenbladet har i intervju form latt høyremannen Langslet – med full støtte fra sin partner i den store koalisjonen Høyre/DNA, stortingsrepresentant Knut Frydenlund – kreve disse forutsetningene av en folkeavstemning:

»1) At resultatet viser en ganske klar overvekt for det ene eller annet alternativ.

2) At avstemningen har samlet en tilstrekkelig stor deltagelse til at den kan kalles representativ.»

Til punkt 1) «det ene eller annet alternativ» er det en del røster som taler for – ikke to – men flere alternativer i avstemningen. Vaklevorne parti-ledere i Venstre og Kristelig Folkeparti har lansert som «et demokratisk krav at flest mulig alternativer skal ligge klart på bordet ved en folkeavstemning»

(Dagbladet 17. juni). For Langslets /Frydenlunds krav om «klar overvekt» vil flere alternativer bety muligheter til forkludring, forskjellige vurderinger og fortolkninger av avstemningsresultatet.

Til punkt 2) «tilstrekkelig stor deltagelse til at den kan kalles representativ». Venstremannen Hegtun krever i Morgenbladet «et rimelig framfotte omtrent som vanlige valg». Men har en grunn til å vente så stort framfotte ved en folkeavstemning her i landet, hvor vi ikke har hatt noe tilsvarende siden unionsoppløsningen i 1905?! Vi EEC-motstandere kommer til å gå aktivt inn for at alle motstandere stiller opp i ei folkeavstemning. Like fullt viser erfaringene fra land som Sveits og Danmark – som ofte har benyttet folkeavstemninger – at framfoteprosenten ved slike alltid er mindre enn ved parlamentsvalg. Hegtuns krav er i beste fall en provokasjon mot folkets rett til å uttale seg om dette spørsmålet. Holdningen hans viser at EEC-tilhengerne ikke vil sky noen metoder for å tuske bort et avstemnings-

resultat som går dem imot. Dette inntrykket blir bestyrket når en leser hva nestkommanderende ved den norske ambassaden i Brussel, Sigurd Egeland, har å si til den økende folkelige motstanden mot EEC-medlemskap: «Det tar vi med stor ro. Det var jo i si tid mot folkeviljen, iallfall slik han kom til uttrykk i avisene, at Schumann og Spaak skreiv under på Romatraktaten for Frankrike og Belgia». (Dag og tid nr. 21).

Sigurd Egeland i Brussel: «Folkeviljen teller ikke...»

Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen

Regjeringen har gjentatte ganger lovet et objektivt og saklig informasjonsopplegg i markedssaken. Etter at de første 4 brosjyrer fra utenriksdepartementet er kommet, ser det betenkelig ut å la informasjonsarbeidet bli ledet av et styremedlem i Europabevegelsen.

Brosjyren «Arbeidsmarkedet og Fagbevegelsen» er preget av ufullstendige og tendensiøse opplysninger. Etter å ha lest brosjyren er det vanskelig ikke å sitte igjen med det inntrykk at opplysninger som kunne virke sjenerende for tilhengerne av EEC i vårt land, er blitt bevisst undervurdert. De opplysninger som er gitt om sosiale og faglige forhold i EEC-landene er så ufullstendige at resultatet blir direkte villedende. Forst og fremst er det å si om brosjyren at den i sin fremstilling ofrer svært meget oppmerksomhet på de rent juridiske regler som antas å måtte gjelde, mens de praktiske forhold vies liten eller ingen oppmerksomhet. Mon tro om det ikke er et ønske blant det norske folk å få vite hvordan forholdene fortoner seg for arbeidstakerne i virkeligheten i EEC-landene både innenfor den sosiale sektor og under hvilke forhold fagbevegelsen arbeider i praksis, ikke om regler som måtte være fastslått i ulike avtaler og traktater.

Dette er en vesentlig svakhet ved utenriksdepartementets brosjyre. Det er nemlig slik at flere av de gjeldende regler innenfor EEC, når det gjelder arbeids-takernes sosiale kår og arbeidsforhold, aldri er blitt forsøkt satt ut i livet. Om dette sier brosjyren fullstendig.

Jeg vil konkret vise til Romatraktatens artikkel 117 som fastslår at det skal foregå en utjevning av de sosiale forhold i medlemsstatene på det høyeste nivå. Traktatens artikkel 119 fastslår at det allerede i Fellesmarkedets første etappe skal gjennomføres likelønn for kvinner og menn. Disse artikler blir ofte fremstilt som Fellesmarkedets «sosiale ansikt». Imidlertid er det et pinlig faktum at intet er blitt gjort for å sette dette ut i livet. Det dreier seg om brudd på de sosiale forpliktelser Romatraktaten trekker opp for EEC-landene. Utenriksdepartementets brosjyre nevner ikke dette med et ord. Hva er grunnen?

Presentasjonen av Fagbevegelsen i de enkelte land er også ufullstendig. Det blir påstått at fagbevegelsen i Vest-Tyskland har øvet stor innflytelse på samfunnsutviklingen. Er dette korrekt å si om et land som fortsatt er preget av et kvasst klasseskille mellom arbeiderklasse og borgerskap. — der 10 prosent av befolkningen sitter med nesten 45 prosent av de samlede inntekter, mens de øvrige 90 prosent må dele resten, som utgjør 55 prosent av «kaka». Undervisningsvesenet blir av vest-tyskerne selv karakterisert som skandaløst dårlig. Sosial skjevhet er en vesentlig faktor i opprettholdelsen av det skarpe klasseskillet. — Bare 5 prosent av studentene kommer fra arbeidermiljø.

Utenriksdepartementets brosjyre sier at den vest-tyske fagbevegelse alltid har stilt seg positivt til Fellesmarkedet. Dette er ikke riktig. I 1957 var både fagbevegelsen og sosialdemokratiet i Vest-Tyskland motstandere av Fellesmarkedet, både fordi de anså dette som et hjelpemiddel for storkapitalen og fordi at de fryktet en tastfrysing av Tysklands deling.

Når det gjelder fransk fagbevegelse er framstillingen preget av de samme opplysninger. Det står i brosjyren at landsorganisasjonen CFDT er den best organiserte av de tre. Jeg etterlyser en begrunnelse for denne påstand. Ifølge opplysninger innhentet i Paris i år er den tidligere katolske landsorganisasjonen CFDTs styrke særlig begrenset til visse regioner der den katolske kirkens innflytelse fortsatt er sterk, mens den pro-kommunistiske C. G. T. er den eneste landsorganisasjonen som har et godt utbygget apparat over hele landet. Det er riktig at CFDT i de senere år har radikaliseret seg sterkt, den har bl. a. vedtatt et venstre-sosialistisk program, men utenriksdepartementets brosjyre undervurderer at den samtidig har inn-tatt en vesentlig mer kritisk holdning til EEC, som den mener hittil bare har tjent storkapitalens interesser. Den pro-kommunistiske CGT mener at Fellesmarkedet er et overnasjonalt organ i storkapitalens tjeneste, som den bruker for å unndra seg nasjonale og sosiale forpliktelser. Den eneste av

de franske landsorganisasjoner som uforbeholdent går inn for EEC, er den sosialdemokratiske F. O. som har liten eller ingen støtte blant franske arbeidere og lavere funksjonærer. Denne landsorganisasjonen ble stiftet av utbrytere fra CGT i 1947 med amerikanske penger, og den har seinere måttet motta meget høye beløp fra utlandet for å kunne overleve, særlig fra amerikansk og vest-tysk fagbevegelse. En vesentlig grunn til at organisasjonsgraden i Frankrike er så lav, under 25 prosent, er at fagbevegelsen fortsatt blir forfulgt av mange arbeidsgivere, og at faglige og politisk aktive arbeidere lett kan miste jobben.

Påstanden om at den pro-kommunistiske CGT samarbeider med EEC er positivt galt. CGT er siden 1970 representert i Den økonomiske og sosiale komiteen, — et organ uten beslutningsrett, og den anser at storkapitalen må bekjempes der den finnes, nemlig i EEC. CGT

bruker sin plass i Den økonomiske og sosiale komiteen til å knytte kontakter med fagbevegelsen i andre EEC-land. Ikke for å samarbeide med Fellesmarkedet.

Utenriksdepartementets påstand er derfor lik med å si at Senterpartiet samarbeider med arbeiderpartiregjeringen fordi det er representert i Stortinget.

Fagbevegelsens mulighet til innflytelse er i EEC ytterst begrenset. Den økonomiske og sosiale komiteen der fagbevegelsens representanter utgjør et mindretall, er ikke bare unndratt enhver beslutningsrett, den har ikke en gang rett til å fastsette sin egen dagsorden. Denne blir bestemt av Kommissjonen. De andre komiteene der fagbevegelsens representanter sitter, har også bare rådgivende myndighet.

Fagbevegelsen i EEC-landene er meget utilfreds over at dens innflytelse er så begrenset. Derfor har både den belgiske FCTB, den franske CFDT, den italienske katolske CISI og den luxembourgske landsorganisasjonen nylig inn-tatt en langt mer kritisk holdning til Fellesmarkedet.

De ansattes representasjon i bedriftene er i alle tilfelle begrenset til organer med liten eller ingen reell makt. I Frankrike er bedriftsrådene vesentlige oppgave å administrere trygdekassefond, ikke bare å lede bedriftene. Her er opplysningene i utenriksdepartementets brosjyrer like misvisende som på andre punkter.

Spørsmålet blir derfor om utenriksdepartementets informasjonsopplegg blir utført av folk uten konkret kjennskap til de forhold jeg her har pekt på. Dette er i så fall meget alvorlig. Enda mer alvorlig er det hvis informasjonen blir utført av personer som bevisst prøver å fordreie sannheten om sosiale og faglige forhold i EEC-landene. I begge tilfeller må en ha lov til å kreve at regjeringens informasjonsopplegg virkelig blir i tråd med de løfter regjeringen har gitt om saklighet og objektivitet i disse viktige spørsmål.

Egil Bråten.
Formann i Tømrernes Fagforening, Oslo.

(Artiklen er sakset fra Arbeiderbladet, 14. juli 1971)

»EF-heftene» fra Statens Informasjonskontor – Europabevegelsens synspunkter i offisiell drakt.

Alt i dag ser vi at fler og fler «sukkerbiter» legges i forhandlingspakken. «Nye momenter» og «særordninger» er det alltid plass for. «En fordelaktig overenskomst» som bare «ekspertene» kan fortolke, kan dukke opp til tross for et folkeflertall mot EEC-medlemskap.

EEC-motstanderne ønsker en folkeavstemning som fullt og helt uttrykker folkets vilje, en avstemning som blir tatt hensyn til. Derfor offentliggjør Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid en del krav vi mener må oppfylles. Men

Sosiald »Europ

Våre hjemlige EEC-tilhengere er fulle av optimisme over hvor fint og sosialdemokratisk Europa skal bli hvis vi kommer inn i EEC. De fyller avisspaltene med store ord og løfter om at Norge skal forandre Europa. Reiulf Steen uttaler: «Jeg ønsker en aktiv Europa-politikk fordi jeg er en europeisk sosialist — ikke fordi jeg er nordmann... Utgangspunktet for vurderingen av vårt forhold til EEC må være: Ønsker vi å være med å forme denne verdensdelens framtid?» (Arbeiderbladet, 8/6-70).

Utenriksdepartementets «informasjons»-hefte «Romatraktaten blir til» tar også utgangspunkt i fromme ønsker om å forme Europa: «Gjennom en slik organisering (gjennom EEC, vår anm.) mente man å kunne binde Tyskland så sterkt at det ikke kunne føre en aggressiv politikk.» og videre «Tanken om Europahæren oppsto som en følge av frykten for at Den tyske forbundsrepublikken skulle kunne ruste opp, og en ny sterk tysk nasjonal militærmakt ville oppstå.»

Virkeligheten ser imidlertid en del annerledes ut enn slike fagre løfter og visjoner: En vest-tysk monopolkapital som er blitt den dominerende i Vest-Europa og som stadig søker å utvide sine markeder i og utenfor EEC — et Vest-Tyskland hvor gamle nazister fremdeles innehar ledende posisjoner i statsapparatet og industrien — et Vest-Tyskland som vil få den dominerende innflytelsen over en eventuell Europahær. En slik hær vil kunne bli et farlig instrument i den vest-

Monstrasjoner folkeavstemninga

når de parlamentariske spillfektene allerede nå begynner å tåkelegge avstemningsmåten, lanserer forskjellige tolkningsmuligheter, stiller krav som forkludrer saken osv., kan vi ikke stole på at et klart nei til medlemskap rokker ved tilhengerne iherdige arbeid for å få oss med. Derfor må vi samtidig drive aktivitet på andre områder — bruke midler som får monopolkapitalistene og håndlangerne deres til å forstå at folkets motstand er kraftig — og er ment alvorlig.

Manifestasjonen fra EEC-motstanderne i Folkebevegelsens anti-EEC-uke i begynnelsen av juni — med det seierrike folketøget i Oslo 7. juni — er bare forsmaken til mektigere markeringer resten av året. Markeringen av EEC-motstanden ga kort tid etter konkret resultat i at antallet EEC-motstandere i Stortinget økte til 37.

Men denne kampen må fortsette. Ikke minst på arbeidsplassene må kamp mot EEC reises. Denne må i første omgang konsentreres om å øke den politiske forståelsen og bevisstheten for betydninga av politiske aksjoner fra arbeidsplassene mot EEC-medlemskap. Vi oppfordrer progressive fagorganiserte og EEC-motstandere å ta i bruk det politiske streikemidlet mot norsk medlemskap i EEC. Politiske streiker vil vise EEC-tilhengerne at folket setter makt bak kravene sine. Skal det bli det mektige virkemidlet som er nødvendig for å stanse EEC-aktivistenes bevisste forsøk på å melde inn Norge i EEC, er det nødvendig at politiske anti-EEC-streiker blir koordinert. Dette må være en samordning de fagorganiserte sjøl

organiserer. Felles tidspunkt må fastsettes for aksjonene for at omfanget og bredden skal styrkes.

På lengre sikt må målsettinga være å samordne slike felles aksjoner mot EEC med andre grupper i folket hvor EEC-motstanden vokser — med bønder, fiskere, skoleungdom, studenter osv. Med arbeiderklassen i ledelsen kan vi reise en folkeaksjon som vil bety et press på regjeringa og de parlamentariske organene. I en mektig politisk demonstrasjon, hvor alle lag av det arbeidende folket står sammen blir regjeringa nødt til å bøye av for folkeviljen. Vårt standpunkt og våre krav vil bli bestyrket av samlede aksjoner og tvinge regjeringa til å skjønne at den ikke kan ta avgjørelsen på tvers av folkets mening. Alle slike tendenser kan vi i fellesskap slå tilbake og presse de folkevalgte til å handle i overensstemmelse med folkets vilje.

Fra oppsamlinga av EEC-motstandere på Youngstorget i Oslo 7. juni.

STOPP ALLE OVERGREP MOT FAGBEVEGELSEN

Den norske arbeiderklassen har satt seg i respekt i LO-byråkratiet og hos NAF-direktørene. Direktørene og deres medhjelpere blant de sosialdemokratiske ledere er redd for klassens kampkraft. Lønnsstopploven, som skulle knekke arbeidernes kamp mot økonomisk forverring, er effektiv bare så lenge arbeiderne sjøl vil det. Gjennom streik eller andre aksjoner har noen alt klart å bryte den, og det u t e n at NAF/LO-ledelsen har våget å ta Arbeidsrett eller andre »rettslige» tiltak i bruk. De har funnet det klokest å betale og holde kjeft.

Dekket bak fraser om »solidaritet» og »arbeiderklassens styrke» prøver LO-ledelsen å sette i verk tiltak som skal sikre dem bedre kontroll over arbeiderbevegelsen. Stikkordet er »en sterk fagbevegelse». Og hvem er ikke tilhenger av en sterk fagbevegelse? Men LO-ledelsen er også tilhenger av EEC. Og karakteristisk for EEC-landene er en svak og splittet fagbevegelse, med lav organisasjonsprosent. Der fagbevegelsen er »sterkest», i Vest-Tyskland, er det nettopp ut fra hva våre LO-pamper legger i »styrke»: En sterk byråkratisk ledelse som effektivt kan opprettholde ro og orden i de menige fagorganisertes rekke. *Europabevegelsen i Norge* har gitt ut et hefte om »Fagbevegelsen og Det europeiske fellesskapet». Den anbefales varmt i Tor Aspengrens forord. Om Vest-Tyskland leser vi bl. a.:

»Et fremtredende trekk ved den tyske fagbevegelse etter krigen, har vært dens moderate holdning. DGB's nøkterne lønnspolitikk var blant annet med på å legge grunnlaget for »det økonomiske under» i 1950-årene.» (DGB — Deutsche Gewerkschaftsbund, parallellen til vårt LO.)

Videre: »Den vest-tyske landsorganisasjonen har ført få streiker og det skyldes delvis den kompliserte formelle prosedyre som kreves før en streik kan iverksettes.»

Men også tyske arbeidere begynner å ta mindre hensyn til »kompliserte» regler som må oppfylles for at en streik skal være lovlig. Særlig i jern- og metallindustrien. Derfor trengs mer »orden» og »enhet» i de EEC-organisertes rekke. Nylig vedtok LO-pampene fra EEC-landene å danne en fast organisert føderasjon, European Metal Workers Federation in the Community. Vår egen Jern- og Met-formann — Leif Skau — var gjest ved dette høvet, og uttaler seg positivt om tiltaket til Arbeiderbladet (30. juni).

Av egen erfaring vet vi hva store sentraliserte lønnsoppgjør betyr.

Perspektivene EEC tilbyr oss er felles oppgjør for f. eks. alle Jern- og Met-arbeidere fra Sicilia til Nordkapp.

Vi begynner å skjønne mer av hva LO-ledelsen mener med en »sterk fagbevegelse»: Sterke sammenslutninger på topplanet, med større og større avstand til den vanlige arbeider. I dette lyset må vi også se det nyeste framstøtet — at de uorganiserte skal holdes utenfor lønnsoppgjøret. I virkeligheten er dette en måte å tvinge gjennom organisasjonsplikt på. Spørsmålet om hvem som skal få lønns tillegg skal gjøres til en hovedsak, ikke hvor stort tillegg. De uorganiserte framstilles som hovedfienden, ikke monopolkapitalen. For EEC-motstanden, som for all kamp på arbeidsplassene, er spørsmålet om organisasjonsplikt en alvorlig sak.

LO-ledelsen har alt truet med eksklusjon fra LO av folk som fører fram krav på tvers av LO-ledelsen. Kombinert med organisasjonsplikt blir dette på litt sikt det samme som å frata disse muligheten til å få arbeid. I tida framover blir det mer enn noensinne viktig også på arbeidsplassene, i fagforeninger og klubber, å ta opp EEC-spørsmålet. LO-ledelsens tvangstiltak må slås tilbake, sammen med forsøket på å kneble EEC-motstanden. Gjennom å reise skikkelige krav kan vi gjøre fagbevegelsen sterk, for arbeiderne, og ikke de overbetalte LO-pampene. Det er på denne måten de uorganiserte kan trekkes med, ikke med tvangsmidler, som skaper motsetninger og splitter kampen.

Bratteli-regjeringa gjør nå hva den kan for å bli klar til å henge seg på den britiske EEC-vogna, som har fått grønt lys. All »vente-og-se»-holdning blir nå farligere enn noensinne. EEC-motstanden må organiseres overalt hvor dette ikke er skjedd før. EEC-spørsmålet må tas opp i klubbene. Arbeiderklassen må fylke seg sammen med alle EEC-motstandere for å slå tilbake dette angrepet mot hele det arbeidende folket.

demokrater om atanken»

tyske monopolkapitalens hender: til å sikre sine imperialistiske interesser og til å undertrykke folkets kamper i EEC-landene på samme måte som i Belgia hvor militære styrker har blitt satt inn mot streikende gruvarbeidere.

EEC-motstanderne kan ha forskjellige syn på sosialismen, men la oss se på perspektivene til Willy Brandt — den eneste sosialdemokratiske regjeringssjef i EEC: »For det første vil jeg si at jeg ser ideologiseringen av Europa-politikken som ytterst skadelig. Parolen eller frykten om et 'Sosialistisk Europa' er like så vanvittig som frykten for et 'Kristelig-demokratisk' eller 'Konservativt Europa'. Europas samling er en altfor viktig sak til å belastes med ideologisk splid.»

Det må være bittert for Bratteli, Steen & Co. at deres sosialdemokratiske forbilder i EEC-landene ikke støtter opp om deres rosenrøde forfalskninger. For ikke å snakke om Englands statsminister Heath som går enda mer direkte på sak når han uttaler seg om EEC: »Vi står overfor en skjebnesvanger prøve på vår viljestyrke. Har vi den klokskap som skal til for å oppnå ved oppbygging og samarbeid det som Napoleon og Hitler ikke klarte å oppnå ved ødeleggelse og erobring?» (uttalt på en konservativ kvinnekonferanse i London, Time, 31/5-71). Heath vil ikke bli noen ubetydelig mann i et nytt Stor-Europa. Vi overlater til leserne å vurdere om det er våre hjemlige

Steen'er eller Brandt og Heath som har de mest realistiske perspektivene på EEC.

»Ro i arbeidslivet» er parolen, slik at de kan vinne tid, og konsentrere seg om det vesentlige: å få Norge inn i EEC, og det fort. For i EEC er arbeiderklassens fiender sterkere, og arbeiderklassens våpen svakere. Stormonopolene og deres Brussel-byråkrati skal være våre hjemlige kakser behjelpelig med å kneble arbeiderklassen. Og her hjemme forsøker de i mellomtida å trappe opp angrepene, og treffe tiltak for å vanskeliggjøre kampen.

Anti-EEC-uke 13.-20. september

EEC-forhandlingene nærmer seg slutten. Vi må nå forene alle krefter i kampen mot EEC. Arbeiderkomiteens anti-EEC-uke vil bety innledningen til en kraftig politisk opptrapping av folkets kamp mot EEC utover høsten.

Vi oppfordrer derfor alle EEC-motstandere å slutte opp om denne uka slik at vi kan markere der store EEC-motstanden i folket.

Slå tilbake alle nye dyrtidsframstøt!

Den norske og den internasjonale monopolkapitalen er inne i store vansker for tida. Den trues av såkalte overproduksjonskriser: Lagrene øker, produksjonen går ned (i bl.a. USA, Sverige, Italia, Frankrike og England), og arbeidsløsheten øker kraftig. For å unngå minsket profitt går storkapitalen til hardere angrep på folket gjennom dyrtid og tvangslover i arbeidslivet. Den norske monopolistklassen er spesielt avhengig av å styrke sin stilling for å forberede seg på EEC-medlemskap.

I alle søkerlandene til EEC skjerpes dyrtida ytterligere ved de EEC-forberedelsene som storkapitalistene og deres leiesvenner i de parlamentariske organene setter i verk. Fra England meldes det om rakett-artet prisstigning. På knapt ett år har prisene der steget med f. eks. 43,6 % for fiskvarer, 34,4 % for smør, 28,8 % for egg. I England er dette den største prisøkning siden 1962. Også den gangen hadde de engelske monopolkapitalistene greid å presse igjennom forhand-

linger med monopolenes fellesskap, EEC.

I Storbritannia som i Norge ruster storkapitalen seg til økt konkurranse med de store EEC-monopolene, ved å velte økte byrder over på folket.

»PRISSTOPPEN» GJENNOMHULLES YTTERLIGERE.

»Prisstoppene» har aldri fungert. Unntak og dispensasjoner har gjort

stadig grovere innhogg i arbeidsfolks lønningspøser. I sin løpeseddel »Regjeringa Brattelis første 100 dager» skryter AP av at de har gjort tiltak for å rette opp igjen likevekten i norsk økonomi. 1. juli ble folket rammet av den første store puljen av slike tiltak:

- økte matvarepriser (bl. a. smør opp 60 øre pr. kg, fløte opp 50 øre pr. liter, ost opp 80 øre pr. kg. Øking av kjøttprisene og »justering» av grønnsakprisene bebudes i løpet av juli).
- avisprisene opp 25 %
- telefonavgiftene legges på.
- dyrere transport med tog, buss og båt (5–10 % øking).
- økte bilforsikringspremier. (Forsikringselskapene har selv sagt ikke hatt vanskeligheter med å skaffe seg sine egne hull i »prisstoppene» etter at de har gjort Bratteli-regjeringa oppmerksom på at profitten siste året ikke ble stor nok.)

LØNNSTOPPEN FORTSETTER

Alle AP-ledelsens »likevekts-tiltak» rammer først og fremst det arbeidende folket. Lønns- og prisministeren sier (3/7): »Regjeringen tar sikte på å avvike prisstoppen gradvis, slik at den i realiteten er opphevd i løpet av året.» Lønnsstoppen som fremdeles holder arbeidsfolks rettmessige lønnskrav nede sier han ingenting om.

Våre rettmessige lønnskrav for å dekke de økte utgiftene, er ulovlige. Storkapitalistenes lommer fylles — folket må stramme inn livremma.

FRA ARBEIDERPARTIETS KAMP MOT BORGERSKAPET:

Arbeiderne har klart å bryte lønnsstopploven. Men noen steder har de også måttet slå tilbake forsøk på direkte lønnsnedslag. Ferske eksempler er Radionette Fabrikker i Sandvika og Rekefabrikken i Sandnessjøen. Andre aksjoner — mot rasjonalisering og økt arbeidspress — blir møtt med trusler om nedleggelse av bedriftene. Bedriftene »har ikke råd» til å innfri kravene. Seinst så vi dette ved streiken på Husnes (Sør-Norge Aluminium), der bedriftsledelsen og LO-ledelsens mann systematisk brukte truselen om å legge ned bedriften.

Skal vi frivillig la storkapitalen fylle sine lommer mens folket må stramme inn livremmen? Skal vi la den uhemmete forverringa av arbeidsforholda og nedbrytinga av arbeidsfolks helse fortsette?

Vi vet at dyrtida vil skjerpes kraftig om Norge blir medlem i EEC. Vi vet at arbeidsfolks kamp mot dyrtida vil bli svekket. Bare gjennom folkets organisatoriske kamp mot kortsiktige og langsiktige forverringstiltak kan vi bremse den norske og den internasjonale monopolkapitalens stadig mer desperate forsøk på å velte sine problemer over på folket.

Aftenpostens Gallup-mikstur

Opinionsundersøkelsen fra Fakta for april i år viste en kraftig økning i EEC-motstanden: Bare 14 % ville ha fullt medlemskap mens nesten 60 % gikk mot fullt norsk medlemskap. Stilt opp mot den kraftig økende EEC-motstan-

den i folket har ikke EEC-tilhengerne andre midler å gripe til enn løgner og forvrengninger: De lager sin egen Gallup med spørsmål som skal »bevise» det norske folks ønske om å underlegge seg EEC.

»Klart mindretall mot medlemskap i EF» står det i en overskrift i VG 7. juli om den siste EEC-gallupen. Aftenposten skriver dagen før: »Gallup viser nå at flere er for EEC». I Dagbladet kommenterer Tord Høivik Aftenpostens spekulasjoner: »Saken er dessverre ikke så enkel. Avisens EEC-gallup er amatøraktig laget og tolket, og dens kommentarer langt på vei uholdbare». Ved å stille spørsmål som gir inntrykk av at Norge ikke har noe valg hvis England og Danmark går inn i EEC, og som »glemmer» at f. eks. Sverige og Finland vil stå utenfor, forsøker gallupen å tvinge folk til å ta stilling for EEC.

Til tross for slike triks klarer ikke Gallup og Aftenposten å benekte at det er et klart flertall i folket mot medlemskap i den imperialistiske alliansen EEC. Og vi er overbevist om at jo mer EEC-tilhengerne turer fram med slike »argumenter» og »sannheter» jo lettere vil de bli avslørt overfor de brede lag av folket. Vi tror at med den siste EEC-gallupen har EEC-tilhengerne lagt nok en løkke om sin egen hals.

Moms-aksjonene våren 1969 var en kraftig manifestasjon mot de kommende dyrtidsframstøta. Også i dag er det nødvendig å ta i bruk streike- og demonstrasjonsvåpnet i de fagorganisertes kamp mot verre kår. Bildet viser utsnitt fra moms-demonstrasjonen i Oslo.

Forening 2 av Norsk Tjenestemannslag: KAMP MOT DYRTIDA

Norsk Tjenestemannslag, Forening 2, omfatter de ansatte i sentraladministrasjonen, dvs. departementene, Statistisk Sentralbyrå, Rikstrykerverket, en del av direktoratene m. m. På foreningens årsmøte 3. mai ble følgende resolusjon vedtatt:

»Det er nå ett år siden forrige lønnsoppgjør. Da ble det hevdet at vi forhandlet oss fram til et »enestående» oppgjør. Mange har stilt seg tvilende til at dette oppgjøret var enestående. Denne tvilen har tiltatt utover høsten og våren med rekordhøy prisstigning, nye skattebyrder og avgiftsøkninger.

I dag venter vi på etterbetalingen av lønnsoppgjøret og kompensasjon for prisstigningen fra 1. mai 1970

til 1. mai 1971. Ifølge beregnede tall vil dette gi de fastlonte omlag 7,3 % nominelt lønnsstillegg fra 1. mai.

Nominelt lønnsstillegg er imidlertid en ting. Hva som blir igjen i lønningsposen etter at økte skatter og priser har tatt sitt er noe annet. Regner vi på tallene, ser vi at i forhold til i mai i fjor, blir reallønnsøkningen for vanlige lønnsklasser i statsregulativet for skatt lik null. Etter skatt har vi en reallønnsnedgang i størrelsesorden 1 til 2 %. Nedgangen er størst for familier med flere barn. Vi understreker at dette er tall etter at kompensasjonen er utbetalt i mai!

Medlemmer i NTL forening 2 vil sterkt advare mot en politikk som gir stadig mindre i lønningsposen til fastlonte, mens produktiviteten samtidig har økt og visse deler av næringslivet opererer med rekordhøye fortjenester.

Vi vil også advare mot den økonomiske

politikk den nye regjering har lagt opp til. Næringslivet skal på ny få øke sine priser og prisstoppen utvannet dermed enda mer. Regjeringen regner selv med en prisøkning av størrelsesorden 7 % i 1971. Folketrygdavgiften skal opp med 1/2 %, og det bebudes nye skatte- og avgiftsøkninger.

I den situasjon vi i dag står i med reallønnsnedgang i forhold til mai 1970, kan vi ikke godta en økonomisk politikk fram mot neste tariffoppgjør som fra måned til måned gjør lønningsposen stadig mer slunken.

Vi må si nei til alle nye skatte- og avgiftsøkninger som rammer de statsansatte, og vi må igjen kreve etårige tariffoppgjør og reell og full kompensasjon for prisstigningen.

Det er knapt et halvt år siden vi streiket mot pris- og avgiftsøkninger. Dette kan skje igjen!»

KAMP MOT EEC OG DYRTID

utgis av Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid, Postboks 3829, Ullevål, Oslo 8. Tlf. 46 19 80.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk, Oslo 1971. Opplag: 30 000.

- Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid ble nedsatt på et møte i Oslo den 29. september 1970, innkalt av klubben ved Norgas og styret i Oslo Sporveisbetjenings Forening.
- Arbeiderkomiteen har stilt disse kravene til styresmaktene
- avbryt forhandlingene i Brussel
- stopp alle angrep på fagorganisasjonenes handlefrihet, på de demokratiske rettigheter og den nasjonale suvereniteten,
- slutt på dyrtidsutviklingen. Full prisstopp på dagligvarer og busleier.
- momsens øyeblikkelig vekk fra dagligvarer, strøm og brensel,
- ned med rentesatsene. Økt investeringsavgift og strengere beskatning av de store inntekter og formuer.

På dette grunnlaget oppfordrer Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid alle EEC-motstandere

- å reise lokale krav mot EEC og dyrtid
- å slutte seg til de mer enn 100 lokale arbeidsplass- og bostedskomiteene
- å opprette nye komiteer mot EEC og dyrtid på arbeidsplasser og i boligområder
- å delta aktivt i Arbeiderkomiteens arrangementer, lokale og sentrale
- å spre og agitere for Arbeiderkomiteens materiell og synspunkter
- å verve nye medlemmer til Arbeiderkomiteen/tegne medlemskap. (medlemskap koster kr. 10,— for skoleungdom og pensjonister, kr. 5,—)
- å støtte Arbeiderkomiteen økonomisk. Bidrag kan sendes postgiro 20 88 77.

Styrk kampen mot EEC og dyrtid! Slutt opp om Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid!

HVA ER ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID?

Jeg ønsker å bli medlem av Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og sender vedlagt/ har sendt til postgiro 20 88 77, kr. 10,— (skoleungdom og pensjonister, kr. 5,—).

NAVN:.....

ADRESSE:.....

POSTSTED:.....